

ת"פ 4887/11/14 - מדינת ישראל נגד א מ ל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 4887-11-14 מדינת ישראל נ' ל
לפני כבוד השופט מרדכי כדורי, סגן הנשיא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א מ ל

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיע על זיכוי הנאשם.

הרקע:

1. כתב האישום שהוגש נגד הנאשם מיחס לו עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977.

על פי הנטען בכתב האישום, ביום 11/4/2013 איים הנאשם על מנהל שכבת כיתות ז' בבית הספר חטיבת X ב-ב----- (להלן: "בית הספר"), מר נ נ (להלן: "המתלון").

הנאשם הגיע לבית הספר בו לומד בנו הקטין, וביקש לשוחח עם המתלון ולברר מדוע לא הסכים שבנו יצא לטיול. הנאשם אמר למתלון: "אז החלטת לזיין את הבן שלי, אה?". המתלון אמר לנאשם שהוא לא מוכן לקיים איתו שיחה בשל דבריו אלה, והחל ללכת.

הנאשם הלך אחרי המתלון ברחבי בית הספר, תוך שהוא צועק לעברו ומאיים עליו: "אני אכנס איתך לכיתה, לאן שתלך לא יעזור לך, עד הבית אני אלך אחריך. אשכנזי אוכל בתחת, מניאק, בן זונה, מזדיין, השטן לא ברא אותך שהשטן ייקח אותך".

בהמשך, לאחר שנעשה ניסיון להרגיע את הנאשם, הוא אמר: "אני ברברי והוא החליט לדפוק את הבן שלי ואני

מוכן לשבת בכלא בשביל הבן שלי ... הבן שלי בעל נטיות אובדניות בגללך. אני שתקתי עד עכשיו, זה שאתה נוגע לבן שלי בתחת, נוגע לו בביצים. עד כאן. הוא מגיע בלי חולצה ואתה מכריח אותו להוריד את החולצה, אתה לוקח לו מהסנדוויץ'".

2. בתשובתו לאישום הודה הנאשם שהגיע לבית הספר על מנת לדבר עם המתלון ולברר מדוע הוא לא מסכים שבנו יצא לטיול. הנאשם הודה גם שהמתלון סירב לדבר איתו. עם זאת טען כי הנימוק לסירוב לא היה נעוץ בהתבטאות הנאשם, אלא סירוב סתמי ללא נימוק.

הנאשם טען עוד כי המתין למתלון במקום בו נדרש להמתין, וכי בהגיע המתלון לחדר המורים הוא ניגש לשם כדי לדבר איתו. הנאשם כפר באמירות המיוחסות לו, וטען כי לא איים על המתלון.

תמצית הראיות:

3. מטעם המאשימה העידו 7 עדים, כולם עובדי בית הספר: המתלון, איש המחשבים מר א י נ (להלן: "א"), המורה גב' נ ו נ (להלן: "ב"), סגן מנהל בית הספר מר מ פ (להלן: "מ"), עובד הקפיתריה מר ג י ב (להלן: "ג") ורכז המשמעת מר ש ד (להלן: "ש").

לגרסת עדי התביעה, בתמצית, במועד האירוע ניגש מ לנאשם שרצה "לדבר עם משהו", וניהל איתו שיחה שקטה. בשיחה הלן הנאשם על כך שבנו נדרש לחתום על חוזה התנהגות כתנאי ליציאה לטיול, וביקש לפגוש את המתלון. מ הבהיר לנאשם כי המתלון בשיעור, לקח את מספר הטלפון שלו על מנת לחזור אליו, וליווה אותו לכיוון היציאה מבית הספר^[1].

לאחר שהמתלון סיים שיעור הוא הבחין בנאשם, שהיה נסער מאוד. המתלון לא נעתר לבקשת הנאשם להיפגש איתו מיד, מכיוון שהיה עליו ללמד, אך הציע לו לקבוע איתו פגישה במועד אחר. הנאשם סירב לקבל את תשובתו של המתלון, ודרש לקיים את הפגישה מיד. מכיוון שהנאשם היה נסער מאוד, המתלון הציע לו להיכנס לחדר ל-5 דקות ולהשמיע את טענותיו, ולהמשיך את הפגישה בזמן אחר. מיד עם כניסת הנאשם לחדר הוא התחיל לקלל את המתלון. בתגובה אמר לו המתלון שבטון דיבור כזה הוא לא מקיים את הפגישה, והחל ללכת לכיתה. הנאשם הלך בעקבות המתלון לכל מקום, כאשר הוא קרוב אליו מאוד, סירב לדרישתו של המתלון לעזוב את שטח בית הספר, העלה טענות נגד המתלון, קילל אותו, איים עליו שילך אחריו לכל מקום, גם לביתו, ושהוא מוכן לשבת בבית סוהר בשביל בנו. משכך פנה המתלון לחדרו של מ וביקש את עזרתו^[2].

מ שלח את המתלון לשיעור, וביקש מהנאשם להיכנס לחדרו ולשוחח איתו. בתגובה הנאשם צעק, קילל ואמר: "בן זונה, מניאק, אני לא מפחד ממך, אני אלך אחרך". מ קרא לג על מנת שירגיע את הנאשם^[3]. ואמנם, הנאשם התלווה מיד לג^[4] לעבר הקפיתריה, שם פרץ בבכי^[5].

4. מטעם ההגנה העידו הנאשם, בנו (להלן: "מ"), ואשתו.

לגרסת הנאשם, במועד האירוע הוא לקח חופשה מעבודתו והתייצב בבית הספר, על מנת לשוחח עם המתלון ולברר מדוע חל מהפך מוחלט אצל בנו. מ, שלקח ממנו את מספר הטלפון שלו, הבטיח לו שהמתלון יתקשר אליו בהפסקה הקרובה. בחלוף שעה, לאחר שאיש לא התקשר אליו, חזר הנאשם לבית הספר, פגש במתלון וביקש לשוחח עמו. בעקבות חילופי דברים בוטים וחסרי נימוס שהוחלפו ביניהם סירב המתלון לשוחח עם הנאשם, ודרש ממנו לצאת מבית הספר^[6]. הנאשם הלך בעקבות המתלון על מנת לשוחח עם מ^[7], ואמר למתלון שלא יוותר לו, ושלא יאפשר לו להתעלל במ^[8]. לדבריו, הוא היה נסער, צעק ודיבר לא יפה^[9], אך לא קילל^[10].

עוד טענו עדי ההגנה כי המתלון התנכל למ', עלב בו, החמיא ללבשו, נגע בו, הטריד אותו מינית והתבטא בכיתה בביטויים מיניים מזלזלים^[11].

תמצית טיעוני הצדדים:

5. המאשימה טענה כי הנאשם איים על המתלון, כפי שצוין בכתב האישום. לטעמה^[12] עבירת האיומים של הנאשם באה לידי ביטוי במעשיו הבאים:

- א. הנאשם הלך בעקבות המתלון לכל מקום בבית הספר.
- ב. הנאשם סירב לצאת מבית הספר, ואמר למתלון שיקרא למי שהוא רוצה, גם למשטרה, שכן הוא מוכן לשבת בבית הסוהר בשביל בנו.
- ג. הנאשם אמר למתלון שילך אחריו לכל מקום, גם עד הבית.

בטיעוניה הפנתה המאשימה לדבריו של המתלון בעדותו, כי בשל מעשיו של הנאשם הוא חש מושפל, מפוחד ובן ערובה, וביקשה לאמץ את גרסת העדים מטעמה, ולדחות את גרסת הנאשם. לדבריה, הנאשם הודה שהיה נסער, ונמצא לא אמין.

6. הסנגור טען כי גרסת המאשימה, כפי שהובאה בכתב האישום, לא הוכחה. לעמדתו, אין לבסס ממצאים עובדתיים על סמך עדי התביעה, ויש להעדיף את גרסת הנאשם. לעניין זה טען כי עדי התביעה מסרו את הודעותיהם במשטרה 10 ימים לאחר האירוע, לאחר שדיברו זה עם זה אודותיו, והזינו אחד את השני. בנוסף, גרסאותיהם בבית המשפט סותרות זו את זו, על אף שכולם קראו את ההודעות שמסרו במשטרה זמן קצר קודם עדותם ורעננו את זיכרונם.

לטענת הסנגור, הנאשם הגיע לבית הספר במטרה לשוחח עם המתלון, בזמן שהוא מתוסכל מהסיטואציה אליה נקלע בנו. המתלון פטר את הנאשם בבז, לגלג עליו והשפיל אותו. הנאשם פעל מתוך תסכול זה, אך לא יצר אווירת איומים ולא הפחיד איש. מכל מקום, הנאשם לא פעל במטרה להפחיד או להקניט, ולכן אין לייחס לו את היסוד הנפשי בעבירת איומים.

עוד טענה ההגנה כי מ' עבר "סיכול ממוקד" בבית הספר, לאחר שתויג על ידי המתלון. בשל כך הפך מתלמיד מצטיין לבעייתי.

דין ומסקנות:

7. כפי שעולה מטיעוניה הנ"ל של המאשימה, לעמדתה, הנאשם איים על המתלון בשני אופנים, בהתנהגות ובדיבור. בהתנהגות - בכך שהלך בעקבות המתלון ברחבי בית הספר, ובכך שסירב לצאת משטח בית הספר. בדיבור - בכך שאמר למתלון שיקרא למי שהוא רוצה, גם למשטרה, שכן הוא מוכן לשבת בבית הסוהר בשביל בנו, ובכך שאמר לו שילך אחריו לכל מקום, גם עד הבית.

על מנת לבחון האם הנאשם עשה מעשים המבססים עבירה של איומים, יש לפנות ראשית ליסודותיה של עבירה זו, כפי שנקבעו בסעיף 192 לחוק העונשין, שזו לשונו:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

היסוד העובדתי של העבירה מורכב ממספר רכיבים. הרכיב הרלבנטי לענייננו הינו זה לפיו האיום הינו בפגיעה "בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו" של אדם.

היסוד הנפשי של העבירה הינו כוונה להפחיד או להקניט אדם.

ההקשר והנסיבות בהם פעל הנאשם, ביצע את מעשיו ואמר את דבריו, משמשים כלי עזר לצורך הכרעה בשאלה האם יש לסווגם כאיום אם לאו, ולשם בחינת התקיימותם של יסודות העבירה^[13]. כפי שנפסק, ככל שלאחר בחינת הקשר הדברים לא נובע מהם איום ברור ונחרץ, אין מקום להרשיע את הנאשם^[14].

בהתאם, ייבחנו להלן מעשיו ואמירותיו של הנאשם, הקשר הדברים והנסיבות בהם פעל. בחינה זו תיעשה בנפרד בנוגע לכל אחד משני המקטעים של האירוע: מעקב הנאשם אחר המתלון בבית הספר,

והמהומה בסמוך לחדר המורים.

8. המתלונן מסר בעדותו כי הנאשם הלך אחריו "מאוד מאוד קרוב", באופן שהפחיד אותו, למרות שלא נגע בו פיזית. מעדותו הראשית עלול היה להתעורר הרושם כי לגרסתו, כאשר הנאשם הלך בעקבותיו, הוא ביקש ממנו מספר פעמים לעזוב את שטח בית הספר, אך הנאשם סירב, קילל, ואמר לו את הדברים שייחס לו בעדותו, כנ"ל^[15].

הנאשם מצדו העיד כי הלך בעקבותיו של המתלונן רק לחדרו של מ, כשהוא רחוק ממנו 4 - 5 מטר^[16].

כפי שיפורט להלן, כלל הנסיבות והראיות מלמדות שהנאשם אמנם הלך בעקבות הנאשם. אולם, לא הוכח כי הדבר היה ברחבי בית הספר, לא כי הדבר נעשה כאשר הוא צמוד למתלונן, ולא כי בשלב זה הוא צעק, קילל ואיים בפיו:

א. א העיד כי מרבית שטח בית הספר מצולם באמצעות מצלמות אבטחה^[17]. למרות זאת, לא הוגשו סרטונים התומכים בטענה כי הנאשם עקב אחרי הנאשם ברחבי בית הספר. המאשימה הציגה סרטון^[18] בו נראים הנאשם והמתלונן בנקודה אחת, שלא הוברר מיקומה ברחבי בית הספר.

ב. בכתב האישום נטען רק כי הנאשם הלך אחרי המתלונן, ולא כי עשה זאת כשהוא קרוב אליו מאוד.

ג. הסרטון הנ"ל שהגישה המאשימה מלמד כי בזמן שהנאשם הלך בעקבות המתלונן היה ביניהם מרחק לא מבוטל, ומכל מקום הנאשם לא היה קרוב מאוד למתלונן.

ד. הרושם שעלה בעדותו הראשית של המתלונן, כי בשלב זה הנאשם צעק וקילל אותו, התפוגג לחלוטין בחקירתו הנגדית ובחקירתו חוזרת. המתלונן הבהיר חד משמעית כי כאשר הנאשם הלך בעקבותיו הוא לא קילל ו"לא אמר מילה". רק "למעלה בחדר המורים", בזמן שיצאו מחדרו של מ, הנאשם התפרץ וקילל^[19]. בכך שב המתלונן על גרסתו הראשונה בעדותו הראשית, לפיה חלק זה של האירוע הסתכם בכך שהנאשם צעד בעקבותיו בבית הספר^[20].

ה. א העיד כי ביום האירוע הבחין בנאשם מספר פעמים בבית הספר. הוא ראה אותו מסתובב בבית הספר, אך לא הבחין שהוא עוקב באופן ספציפי אחרי המתלונן^[21]. בנסיבות אלו, אם היה הנאשם

עוקב אחר המתלון ברחבי בית הספר, או כשהוא צמוד אליו, היה מקום לצפות שהדבר יבלוט לעיניו של א.

עוד מסר א בעדותו כי כאשר הבחין בנאשם מסתובב ברחבי בית הספר היה שקט והוא לא שמע מילה. רק בהמשך שמע צעקות מכיוון הכניסה לחדר המורים^[22].

עדויות של א תומכת אם כן במסקנה כי המעקב לא היה ברחבי בית הספר, כי לא היה צמוד, וכי הנאשם לא קילל ולא צעק באותו שלב, אלא בשלב ההתרחשויות בסמוך לחדר המורים.

1. לגרסתו של מ בעדותו, כאשר המתלון נכנס לחדרו לבקש את עזרתו, הוא אמר לו שהנאשם "ירד אליו לכיתה"^[23]. יש להניח כי אם היה הנאשם עוקב אחרי המתלון ברחבי בית הספר, במרחק קצר ממנו, כשהוא צועק, מקלל ומאיים עליו, היה המתלון מוסר גם את הפרטים האלו למ, ולא מסתפק באמירה שהמתלון ירד אליו לכיתה.

עוד העיד מ כי בעקבות בקשת העזרה של המתלון הוא הורה לו לגשת ללמד, וביקש מהנאשם להיכנס אליו ולדבר איתו. לדבריו "ברגע זה התחילו כבר צעקות ... המון רעש וסערת רגשות"^[24]. מ הבחין אפוא בצעקות וקללות מצדו של הנאשם רק לאחר שפנה למתלון ולנאשם בסמוך לחדר המורים, ולא קודם לכן.

מסקנת הדברים היא שהנאשם הלך בעקבות המתלון מרחק מסוים שלא הובהר, אך לא נצמד אליו, ובשלב זה לא צעק ולא קילל. נראה כי בשל עוצמת תחושותיו של המתלון בהמשכו של האירוע, עליו נעמוד להלן, הוא חש בטעות כי מדובר במעקב ממושך וצמוד.

לא הוכחה אפוא גרסת המאשימה בכתב האישום לפיה הנאשם הלך אחר המתלון ברחבי בית הספר תוך שהוא צועק ומאיים.

מעקב דומם של הנאשם אחר המתלון למרחק שלא הובהר, בריחוק מה ממנו, כשהוא לעצמו, אינו מהווה איום בפגיעה בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו של המתלון. משכך, לא התקיים היסוד העובדתי של עבירת האיומים בחלק זה של האירוע.

9. ביחס למקטע השני של האירוע, שהתרחש בסמוך לחדר המורים, העיד מ שהנאשם היה נתון בסערת רגשות. לאחר שביקש מהנאשם להיכנס לחדרו, הוא התפרץ בקללות כלפי המתלון. הנאשם חזר וצעק "בן זונה, מניאק, אני לא מפחד ממך, אני אלך אחרך, הייתי בכלא ואני לא מפחד מכם"^[25].

נ העידה כי אותה עת שהתה בחדר המורים. לפתע היא שמעה צעקות מהמסדרון, ויצאה על מנת להפסיק את ההמולה^[26]. נ לא הצליחה לשחזר במדויק את דבריו של הנאשם, אך למקרא הודעתה במשטרה מסרה כי הוא אמר "אני אראה לך מה זה, אני לא אתן לך להמשיך להתעלל בן שלי"^[27]. לדבריה, המתלון נראה חפוי ראש, עמד בצד ולא השיב לנאשם^[28].

המתלון, כאמור, העיד כי הנאשם קילל אותו בגסות, ובנוסף אמר: "אני אלך אחריו לכל מקום גם עד הבית, אני מפה לא יוצא תביא משטרה, תביא את מי שאתה רוצה ... תקרא למי שאתה רוצה, גם למשטרה, אני מוכן לשבת בבית הסוהר בשביל הבן שלי"^[29].

ג וש מסרו כי לא שמעו את הנאשם מקלל או מאיים, אלא הבחינו בכך שהוא נסער בלבד^[30]. אולם הם הגיעו למקום רק בשלב מאוחר יותר, לפי קריאתו של מ^[31].

גרסאותיהם של מ, נ והמתלון, שנכחו מחוץ לחדר המורים במועד האירוע, אינן אחידות אפוא.

גרסתו של מ כי הנאשם אמר "אני לא מפחד ממך", "אני לא מפחד מכם" ו"הייתי בכלא", לא נתמכה בעדותם של השניים האחרים.

גרסתו של המתלון לפיה הנאשם אמר אני אלך אחריו "לכל מקום, גם עד הבית", אינה נתמכת בעדותם של מ ונ.

מי מהעדים הנ"ל לא תמך בעדותו בעובדות כתב האישום המייחסות לנאשם את האמירות: "השטן ייקח אותך", "אני ברברי", "הבן שלי בעל נטיות אובדניות בגללך. אני שתקתי עד עכשיו...".

כל שניתן לחלץ מהעדויות הנ"ל הוא כי הנאשם קילל בגסות, אמר למתלון "אני אלך אחריו", והתבטא באופן כלשהו ביחס לשיבתו בכלא.

10. הנאשם מצדו טען בעדותו כי לא קילל כלל^[32]. יחד עם זאת אישר:

"יכול להיות שדיברתי לא יפה, צעקתי, אמרתי לו אתה תופס את הבן שלי בביצים. אבל

הייתי נסער"^[33].

וכן:

"אמרתי לו מה אתה הומו מה אתה רוצה לזיין את הבן שלי?"^[34]

עוד העיד הנאשם:

"אמרתי שאני לא אעזוב היום עד שנסגור את הסיפור עם מיי^[35]"

דבריו הנ"ל של הנאשם מצביעים על כך שבשל סערת הרוחות הקשה בה היה נתון הוא לא נמנע מלהתבטא בגסות כלפי המתלון, לצעוק ולקלל. בכך תומכת גרסת הנאשם בתוצאה העולה מבחינת עדויות התביעה, כנ"ל. בנוסף תומכים דבריו בגרסתו של המתלון כי הנאשם סירב לעזוב את שטח בית הספר.

מסקנת הדברים היא שבסמוך לחדר המורים הנאשם קילל בגסות את המתלון, סירב לצאת מבית הספר גם אם יידרש להיעצר, ואמר למתלון שילך אחריו, אך לא לכל מקום ולא עד הבית.

ברם, כאמור, גם בנוגע לדברים אלה יש לבחון את ההקשר בו הם נאמרו.

11. כעולה מעדותו של המתלון, דבריו של הנאשם "תביא משטרה", "תביא את מי שאתה רוצה" ו"אני מוכן לשבת בבית הסוהר בשביל הבן שלי", נאמרו בתגובה לדרישתו של מתלון ממנו לעזוב את שטח בית הספר^[36]. דברים אלו לא נאמרו אם כן כאיום לפגיעה במתלון, ואף לא כרמז לפגיעה כאמור. בדברים אלו ביטא הנאשם סירוב חד משמעי מצדו לעזוב את שטח בית הספר בטרם יקיים פגישה בעניינו של מ'. המתלון הצהיר כי לא יעזוב את שטח בית הספר, גם אם הדבר יביא למעצרו, ולא רמז בכך על פגיעה במתלון.

12. דבריו של הנאשם למתלון כי ילך אחריו (כזכור, לא "לכל מקום" ולא "עד הבית") אינם מהווים איום לפגיעה בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו של המתלון: אין צורך לומר כי התחקות אחר אדם אינה פוגעת בגופו. לא הוכח קיומן של נסיבות בהן התחקות הנאשם אחר המתלון עלולה היתה לפגוע בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו. פגיעה בחירותו של אדם משמעה פגיעה בחופש התנועה שלו^[37]. יתכן שהתחקות הנאשם אחר המתלון עלולה היתה להטרידו, ובכך לפגוע בפרטיותו^[38], אך לא לפגוע בחופש התנועה שלו. ממילא, גם דברים אלה אינם מבססים את היסוד העובדתי של עבירת האיומים.

13. ספק רב האם היסוד הנפשי של עבירת האיומים התקיים בנאשם. הנסיבות הנ"ל מלמדות כי הנאשם בדבריו ובמעשיו לא התכוון להפחיד או להקניט את המתלונן, אלא התפרץ תוך סערת נפש, בשל תסכולו הרב. מתחוויר כי לשלושת המעורבים העיקריים באירוע, הנאשם, המתלונן ומ, לא היה מידע מלא על ההתרחשויות, וכך נוצר ביניהם שיח של חרשים. הנאשם ציפה שיעלה בידו להיפגש בתוך זמן קצר עם המתלונן, כפי שהבין ממ^[39]. מ מצדו סבר שהנאשם, שנראה שקט ורגוע אותה עת, ימתין בסבלנות לשיחת טלפון ממנו^[40]. כאשר המתלונן פגש את הנאשם בבית הספר הוא לא היה מודע לכך שהנאשם המתין לו שעה ארוכה^[41]. כתוצאה מכך נוצרה אסקלציה של האירועים, סערת רוחו של הנאשם גברה, והוא התפרץ כלפי המתלונן בגסות, בצעקות, בביטויים שאינם ראויים ובהאשמות שווא, הכל לעיני קהל רב. בכך הנאשם השפיל את המתלונן^[42], שעמד בצד חפוי ראש^[43], אך לא איים עליו.

14. דומה כי במצב הדברים האמור ראוי היה שהמאשימה היתה מייחסת לנאשם עבירות של העלבת עובד הציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין, הסגת גבול לפי סעיף 447(א)(2) לחוק האמור, ואלי אף פגיעה בפרטיות לפי סעיפים 1(2) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות תשמ"א-1981, אך לא עבירה של איומים. לכל הפחות היה על המאשימה לפעול לתיקון כתב האישום בדרך האמורה לאחר שנשמעו עדיה, והתבררו הנסיבות הרלבנטיות הנ"ל. אולם המאשימה, ונימוקיה עמה, בחרה להימנע מכך, ולעמוד על הרשעתו בעבירת איומים דווקא. בכך מנעה מהנאשם אפשרות סבירה להתגונן מפני הרשעה בעבירות האמורות. משכך, אין להרשיעו אף בהן לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי.

15. על אף שלאור האמור לעיל אין צורך לברר את טענות ההגנה כלפי המתלונן, אני מוצא להתייחס אליהן, ולו ברמז, על מנת למנוע פגיעה מיותרת בו ובשמו הטוב. לעניין זה אציין רק את עדותו של מ, לפיה תופעה של שינוי לרעה עם המעבר מבית הספר היסודי לחטיבת הביניים הינה תופעה שכיחה^[44]. אין להטיל על המתלונן את האשמה בעניין זה.

16. סיכומו של דבר, לא עלה בידי המאשימה להוכיח במידה הנדרשת בפלילים כי התקיימו העובדות בכתב האישום המקיימות את יסודות עבירת האיומים. מעשיו ודבריו של הנאשם, כפי שהוכחו, אינם עולים כדי איום. משכך, אני מזכה את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ב' תמוז תשע"ז, 26 יוני 2017, במעמד הצדדים

- [1] עמ' 27 לפרו' ש' 30 - עמ' 28 ש' 3.
- [2] עמ' 10 - 11 לפרו'.
- [3] עמ' 28 לפרו' ש' 3 - 9.
- [4] עמ' 35 לפרו' ש' 4 - 5.
- [5] עמ' 34 לפרו' ש' 16 - 18.
- [6] עמ' 40 לפרו'.
- [7] עמ' 42 לפרו' ש' 3 - 7.
- [8] עמ' 42 לפרו' ש' 18 - 19.
- [9] עמ' 44 לפרו' ש' 1 - 2.
- [10] עמ' 42 לפרו' ש' 15 - 16.
- [11] עמ' 44 לפרו' ש' 4 - 5, 31 - 28, עמ' 46 ש' 14 - 17, עמ' 47 ש' 2 - 4, ש' 29 - 30, עמ' 48 ש' 30 - עמ' 49 ש' 9.
- [12] עמ' 49 לפרו' ש' 23 - 31.
- [13] השוו: ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל פ"ד נב(1) 408, 416.
- [14] ע"פ (י-ם) 13413-12-12 פלוני נ' מדינת ישראל 16/7/2013.
- [15] עמ' 11 לפרו' ש' 15 - 31.

- [16] עמ' 41 לפרו' ש' 1, עמ' 42 ש' 3 - 7.
- [17] עמ' 23 ש' 4 - 9.
- [18] 7/ת.
- [19] עמ' 16 לפרו' ש' 15 - 19, עמ' 20 ש' 7 - 9.
- [20] עמ' 11 לפרו' ש' 15 - 19.
- [21] עמ' 21 לפרו' ש' 14 - 18, עמ' 22 ש' 22 - 23.
- [22] עמ' 21 לפרו' ש' 18 - 20.
- [23] עמ' 28 לפרו' ש' 4.
- [24] עמ' 28 לפרו' ש' 3 - 6.
- [25] עמ' 28 לפרו' ש' 5 - 7, 16.
- [26] עמ' 24 לפרו' ש' 27 - 28.
- [27] עמ' 25 לפרו' ש' 7.
- [28] עמ' 25 לפרו' ש' 17 - 18.
- [29] עמ' 11 לפרו' ש' 23 - 27.
- [30] עמ' 34 לפרו' ש' 10 - 11, 28 - 33, עמ' 37 ש' 3 - 7.
- [31] עמ' 28 לפרו' ש' 7 - 10.

- [32] עמ' 42 לפרו' ש' 15 - 16, עמ' 43 ש' 31 - 32.
- [33] עמ' 44 לפרו' ש' 1 - 2.
- [34] עמ' 41 לפר' ש' 8 - 9.
- [35] עמ' 43 לפרו' ש' 28 - 29.
- [36] עמ' 11 לפר' ש' 21 - 27.
- [37] יעקב קדמי **על סדר הדין בפלילים** חלק רביעי (מהדורה מעודכנת, 2006).
- [38] סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981.
- [39] עמ' 40 לפרו' ש' 25 - 26.
- [40] עמ' 27 לפר' ש' 32 - עמ' 28 ש' 3.
- [41] עמ' 10 לפרו' ש' 25 - 27.
- [42] עמ' 12 לפרו' ש' 6.
- [43] עמ' 25 לפרו' ש' 17 - 19.
- [44] עמ' 30 לפרו' ש' 3 - 5.